

Bara tú, náttúran, byrsan og ísbjörninn

Óli Gardshodn og konan Gunnleyg Ihlen voru herfyri á Svalbard. Tað burdu øll farið, sigur Óli Gardshodn

Danjal av Rana

Hvørt ár fara túsundtals føroyingar til Danmarkar og aðrir túsundtals leita sær longur suður eftir í Evropa. Soleiðis eru ferðavarnarnir hjá okkum føroyingum. Antin fara vit at vitja móðir Danmark (og vóna, at ein hitabylgja er), ella fara vit beinleiðis eftir sólina suðuri í Spania.

Onkur er, sum roynir aðrar leiðir. Millum teirra eru hjúnini Gunnleyg Ihlen og Óli Gardshodn, sum saman við tveimum øðrum føroyingum herfyri voru í Svalbard.

Nakrir føroyingar voru í Svalbard í samband við altjóða verkætlanararbeiði og Gunnleyg Ihlen og Óli Gardshodn nýttu so høvi at steðga á nakrar dagar afturat.

– Tað er veruliga avslappandi, tí í veruleikanum er einki at gera har. Har eru einans 40 kilometrar av vegi, so ein noyðist at taka tað róligt, og tað er fantastiskt, sigur Óli Gardshodn.

Fyrr voru tað bara granskarar og

sjómenn, sum vitjaðu her norðuri, men seinastu tíðina er ferð komin á ferðavinnuna eisini og nú eru dagliga túrar úr Oslo til Longyearbýin.

– Náttúran er heilt serstøk. Ljósini eru heilt annarleiðis, fjøllini eru nakað serligt. Ein jarðfrøðingur, sum ferðaðist við okkum, segði, at soleiðis sóu Føroyar út fyri 10.000 árum síðani, sigur hann.

Óli Gardshodn hevur eini ráð.

– Minst til at søkja um vápnaloyvi, seinast fyra vikur áðrenn fráferð. Um tú ikki hevur vápnaloyvi, sleppur tú ikki út í náttúruna at ganga, orsaka av vandanum fyri ísbjarnum, sigur hann. Ísbjarnir eru á Svalbard og kunnu til tíðir koma rættiliga nær býunum. Onkuntíð hoyrast søgur um, at ísbjarnir hava lagt á menniskju ella at fólk hava verið noydd at skjóta ísbjarnir.

– Tað er ein ótrúlig kensla at ganga úti í náttúruni, við byrsuni á rygginum, í hesi støðugu skýmingini og alla tíðina halda eitt eyga við, um nakað hvítt kanska rørir seg í eygnakrókinum,

Til Sysselmannen på Svalbard Postboks 633 9171 Longyearbýin E-post: vaapen@sysselmannen.no		Ref.nr. (for sysselmannen) 1000-2016	
Søknad om tillatelse til å leie rifle til isbjørnbeskyttelse på Svalbard for privatpersoner			
* Eternavn (Skriv tydelig): GAROSHODN		* Fornavn og mellomnavn: OLI	
* Fødselsdag, mnd, år	* Personnr.	* Fødested	

greiðir Óli Gardshodn fra.

– Hann greiðir frá, at hesa ársins tíð er tað skýming alla tíðina. Alt er klætt við mosa og lyngi. Tað byrjar jú ikki at kava fyrr enn eftir at sólin er farin ordiliga í kav. Her siga tey, at tey síggja ikki kavan í fjøllunum fyrr enn í mars mánað, sigur Óli Gardshodn. Tað er annars í mars, at tað verður viðmælt at vitja Svalbard, tá tað er farið at lýsa aftur og fólk hava høvi at fara túr við kavaskutara.

– Fólk burdu lagt páskatúrinn norður til Svalbard heldur enn suður til alpunar, sigur Óli Gardshodn.

Umframt vøkrú náttúruna hevur Svalbard nógv at bjóða. Søgan er rík, bæði innan námsvinnu og pólfærd.

– Eg vil viðmæla, at ein vitjar Barentsburg, høvuðssætið hjá russum á oynni. Tað var ein kolanámsbýur, men námsvinnan er nærum fullkomi-liga uppsteðgað. Nú eru tey farin at leggja seg eftir ferðavinnuni, sigur Óli Gardshodn.

Fleiri pólfarðarnir eru eisini farnir umvegis Svalbard á leið teirra norður móti Norðpólinum. Eitt savn er tí eisini í Longyearbýnum, sum lýsir bæði lívið á Svalbard og onkrar av teimum ferðunum, sum eru komin framvið.

Um kvøldið er heldur ikki torført at hugna sær har norðuri.

– Har eru nógv góðar matstovur og kaféir og ein fær høvi at eta alskyns mat, sum vit ikki hava høvi at eta annars. Hvalatvøst, kópatvøst, reinsdjórakjöt, sigur hann.

– Men minst til vápnaloyvi, sigur Óli Gardshodn.